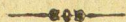

Първый пѣтъ Маргарита, отъ когато бѣ дошла въ Испанія, чу приказки, които покъртихъ сърцето ѝ, приказки, които можаше да разумѣе и които отговаряхъ найдобрь на тайнитъ ѝ чувствованія.

А докато хората ѝ са споразумѣвахъ помежду си съ очи да ли трѣбаше да осждѣтъ или одобриѣтъ дързновеніето на Мавра, тя си подаде ржката на Аламира, като рече: « Сыне на Авансеразытъ, повѣрявамъ себеси на гостелюбіето на Мавра. Нека влѣземъ.

Х.

ПОСѢЩЕНІЕТО НА ЦАРИЦАТА.

Първыйтъ дворъ бѣше обиколень отъ леки арки, съставены отъ тънки скульптурны творенія поддържаны отъ бѣлораморны стѣлпове. Въздухътъ идяше благовонень презъ множеството цвѣтя, и презъ колоннадытъ на двора са виждахъ градинытъ, обсадены съ алое, кипарисы, миртове и туземны фурмы, на които върховетъ са издигахъ надъ масличнытъ, портокаловы и другы дървета.

На лѣво отъ двора портикъ, богато украсень, служаше като врата на една голѣма зала, постлана съ бѣль мраморъ.

Единъ откритъ сводъ даваше свободень входъ на въздуха и на топлытъ лучи на заходящето слънце. Тамъ млади момичета, облечены въ Маврскы народны дрехы, поднесохъ на царицата цвѣтя, чуждостранны и новы, като яполскый тріандафилъ и бѣлочервената камелія, които тя не бѣ никога виждала въ Германія.

Маргарита гледаше сичко около себеси съ очудване, удовлетвіе, съ дѣтинско любопытство, което нито крыяше. Въ туй отъ друга епоха жилище, мысляше че и тя живѣе въ другый вѣкъ; не бѣ вече царица на Испанія, но проста пѣтница, въ мѣстото и епохата на Мавританскытъ царѣе.